

esset illis adaequatum. Vel si non a principio daretur totum praeium omnium meritorum simul praevisorum, sed successive praemiarentur, prout successive fierent: essentialis beatitudo esset in perpetuo augmento, quia merita perpetuo auferentur. Hoc autem est, et contra naturam visionis beatæ, quæ ex natura sua postulat immutabilitatem, ut ex propria materia suppono; et contra rationem beatitudinis, seu status beatifici, qui est status termini, et quietis, ac satietatis: illo enim modo semper Angeli essent in perpetuo motu, et appetitu crescendi, et nunquam ad quietem, et pacem, quam beatitudo requirit, pervenirent. Quia ergo beatitudo postulat quamdam æternitatem, seu perpetuam quietam, ideo e contrario status merendi non potest esse æternus. Habuit ergo certum terminum durationis praescriptum, secundum debitum providentiæ ordinem, ut supra, etiam cum omnibus scholasticis dictum est.

11. *Ejusdem argumentationis consequentia prior ostenditur.* — Jam ergo probatur prior illatio, nimirum, hunc terminum ante beatitudinem essentialem, seu visionem Dei assecutam, praescribi debuisse. Nam si hic terminus ex sola rei natura praescribendus est nullus alius cogitari potest in Angelis praeter ipsam visionem beatam, et statum, quem secum ipsa naturaliter affert. Quia in Angelis non est mors, nec in sanctis Angelis alia mutatio cogitari potest, quæ ita possit hunc statum variare, praeter visionem DEI. Nam, dum Angelus non videt Deum, semper est capax fidei, et consequenter potest durare in statu viæ, et meriti. Quod autem generationes hominum compleantur, et ministeria Angelorum circa homines cessent, extrinsecum Angelis est, et accidentarium, ut jam dicam, ideoque non potest inde talis terminus ex sola rei natura definiri, si visio beata non intercedat. Loquor autem de statu merendi in sanctis Angelis, quia in malis aliunde, et quasi ex contraria dispositione status merendi cessavit, quia propter peccatum omni principio, et auxilio necessario ad meritum privati sunt, sine spe illud recuperandi. In sanctis autem Angelis videntibus Deum omnia principia intrinseca, et conditiones necessariae ad meritum permanserunt, praeter statum: ideoque illis suppositis, non potuit ex sola Dei natura, et quasi per intrinsecam formam ille status mutari, et auferri nisi per visionem beatam. Et consequenter non potuit ipsa fundari in meritis post ipsam futuris, quia supposito dicto

fundamento, talis propositio ex se falsificans est, ut ita rem explicem.

12. *Declaratur deinde requiri Dei ordinationem in hominibus.* — Si tamen, ut verius credimus, sola visio non sufficit sine voluntate DEI ordinantis tempus praescriptum ad merendum, id est, ad certamen, et cursum, usque ad bravii consecutionem, cum de termino sic praescripto pro Angelis per voluntatem DEI non sit nobis facta revelatio specialis non possumus de illo judicare, nisi vel ex his, quæ de hominibus revelata sunt, per similitudinem rationis, aut proportionis, vel ex his, quæ magis sunt consentanea naturis rerum. Utrouque autem modo intelligimus terminum status viæ, ac meriti Angelorum definitam esse in ipsa visione beatifica exclusive, ut sic dicam. Primo, quia in hominibus ita est ad minimum generali lege praescriptum. Dico autem *ad minimum*: quia in hominibus status merendi in morte finitur, etiamsi anima non recedat a corpore perfecte purgata, et disposita ad videndum statim Deum: quia ob peculiarem animæ conditionem status existentiae in corpore mortali, seu animali est illi ad merendum praescriptus. Nihilominus tamen a fortiori illi praescriptus est status carentiae visionis Dei, et peregrinationis ab ipso: quoad hoc ergo eadem est ratio de Angelis. Quod etiam ex eo declaratur, quod sicut meritum hominum in fide fundatur, ita et Angelorum: quia ergo visio excludit fidem, ideo etiam excludit statum merendi, saltem secundum convenientem, et ordinarium providentiæ modum.

13. *Exceptio de Christo Domino, quod meruerit, non obstante visione.* — Unde ab hac regula solus Christus Dominus excipitur propter excellentiam suam, et quia meritum ejus non fuit in fide fundatum, excipitur, inquam, quoad statum merendi, quem absolute habuit in corpore mortali, ratione cujus statum viatoris habuit, simul cum statu comprehensoris, seu cum visione beata. Nihilominus tamen respective, seu in ordine ad ipsam visionem beatam etiam in illo locum habuit illa regula, quod per visionem constitutus est extra statum merendi eamdem visionem, vel augmentum ejus, quia talis modus meriti non est consentaneus naturis rerum: nec ad perfectionem Christi fuit necessarius, eo quod ex se habuerit talem visionem sibi connaturalem, ut alibi dictum est. Et hinc probamus alteram partem de Angelis. Nam si Deus sua providentia certum terminum pro statu merendi illis praescripsit, sine dubio lex illa, et ordinatio juxta rerum naturas facta

est, cur enim extraordinariam providentiam, ac mere voluntariam excogitabimus? At vero natura rerum postulat imprimis, ut meritum antecedat praeium, et ideo frustra fingitur spatium durationis ad merendum ultra tempus obtenti jam praemii extensum, vel concessum esse. Deinde valde consonum est naturis talium rerum, ut meritum visionis in fide fundetur, non ergo in ipsa visione, nec etiam in alia scientia supernaturali, quæ si omnibus videntibus Deum datur, est proprietates consequens ipsam visionem, sicut etiam in Christo fuit.

14. *Aliquorum responsio. — Excluditur.* — Unde argumentor tandem in hunc modum, quia si Deus concessisset Angelis statum merendi pro aliquo tempore post visionem beatam obtentam, nulla esset ratio, ob quam pro tanto, vel tanto tempore illum statum designaret: sed dicendum esset, pro solo Dei arbitrio esse definitum. Quod quidem licet ab ipso fieri potuerit, nobis non licet id sine fundamento affirmare. Dicitur fortasse, extensum esse illum terminum usque ad judicii tempus: quia status merendi hominum in generali usque ad illud protensus est, et quia ministeria Angelorum usque ad illud tempus durabunt, ibi autem esse limitatum, et definitum, quia tunc merita hominum, et Angelorum ministeria cessabunt. Sed hoc, ut dicebam, valde extrinsecum est Angelis. Unde si Angeli spectentur perse, ut altiore gradum supra homines obtinent, sic non est cur Angelorum via æqualis viæ hominum reputetur. Si autem considerentur, ut unam Ecclesiam cum hominibus componunt, etiam hoc modo debuit illis provideri, et status merendi definiri, juxta suæ naturæ conditionem. Nam etiam in ipsis hominibus, licet generalis status merendi, respectu totius generis humani, usque ad diem Judicii extendatur, nihilominus in unoquoque homine praescripta est via ad merendum juxta conditionem propriæ naturæ, et personæ usque ad mortem ejus, ut probavi, in 1 tom., 3 p., disp. 39, sect. 3. Ergo majori ratione, quamvis tempus praescriptum, ut per merita hominum, et cælestium civium, et praedestinatorum a Deo numerus compleatur, usque ad diem Judicii extendatur; nihilominus particularis via, et status meriti omnibus, et singulis Angelis juxta conditionem suæ naturæ multo antea praescribi debuit.

15. *Progreditur exclusio.* — Nec refert quod ministeria Angelorum cessatura tunc sint, tum, quia non oportuit eos mereri suam bea-

titudinem per illa ministeria, ut in solutionibus argumentorum dicemus; tum etiam quia si beati potuissent per illa ministeria mereri, etiam possent per alias actiones, quæ ad alia ministeria non pertinent, ut sunt laus DEI, et boni effectus liberi, erga DEUM, vel proximum, vel alias res honestas, quæ omnia post Judicii etiam diem durabunt, et ita sine fundamento dicitur, tunc esse finiendum tempus merendi Angelorum, si semel in statu beatitudinis admittatur. Et confirmatur, nam si tale meritum admittitur, gratis etiam dicitur ordinari, veluti ad persolvendum praeium jam receptum, et non potius ad illius augmentum obtinendum, quia utrumque est æque præternaturale, scilicet, praeium ultimum dari ante meritum, ac dependenter a futuro merito: et visionem Dei successive augeri. Et hoc posterius est melius, et commodius ipsis Angelis, supposita æquali visione prius recepta, vel si illa merita necessaria erant ad tantum augmentum, magis fuisset naturæ consentaneum ut illud augmentum non daretur in principio totum simul, sed successive, prout auferentur merita, vel usque ad Judicii diem, vel usque ad terminum pro Dei arbitrio praescriptum. Illa ergo anticipatio beatitudinis in tanto, vel tanto gradu propter praevisa merita, nulla probabili ratione subsistere potest. Mensura ergo illius beatitudinis, et perfectionis ejus, fuerunt tantum merita praecedentia, et in eo gradu perfectionis perpetuo durat, quia et merita non crescunt et ipsa immutabilitatem postulat.

16. *Ad primam rationem dubitandi in n. 1, praenotatio triplicis perfectionis visionis beatæ.* — Superest vero, ut ad argumenta in principio posita respondeamus. In quorum primo petitur quantæ perfectionis, et excellentiæ fuerit essentialis beatitudo sanctis Angelis data propter praecedentia merita. Verumtamen de gradu illius perfectionis in particulari nihil nobis potest esse certum, quia revelatum non est, et alia via cognosci non potest. Triplex vero perfectio in illa visione considerari potest, una est essentialis, et invariabilis, tam ex parte entitatis actus, quam ex parte objecti primarii ejus: alia est intensiva, in qua illa visio magis et minus potest recipere in diversis subjectis: tertia dici potest extensiva ad objecta secundaria, ut sunt res creatæ, quæ in DEO videntur. De prima ergo perfectione nil peculiare in beatis Angelis dicendum occurrit, quia illa perfectio tam ex parte actus, quam ex parte primarii objecti ejusdem rationis est in Angelis, et hominibus, et cuicumque merito de condi-

gno gloriæ, quantumvis minimo tota respondet, ut ex materia de Visione, et de Gratia notum est. De secunda solum dicere possumus in generali, et confuse accepisse Angelos visionem Dei valde intensam, et in ea perfectionem excellentem habere. Ita enim universa de Angelorum beatitudine sentit: in particulari vero, quanta sit absolute, ut dixi, sciri non potest: per comparationem vero ad homines creditur esse major regulariter, quam sit in sanctis animabus. Nam pro magna Virginis excellentia, de illa dicit Ecclesia, exaltatam esse super omnes choros Angelorum ad cœlestia regna. Unde sicut est certum inter puras creaturas B. Virginem esse beatiorem omnibus Angelis, ita etiam fortasse probabilius est, illam solam omnes in essentiali beatitudine superare, vel saltem paucos ex sanctis hominibus cum supremis Angelis in hac perfectione beatitudinis æquiparari. Ac proinde verum regulariter est, Angelos in intensione beatitudinis homines superare. Et idem fere dicendum est de tertia perfectione extrinseca, de qua in capite sequenti aliquid addemus.

17. *Satisfit jam primæ rationi.*—Hoc ergo posito ad primam rationem initio positam respondent communiter theologi allegati, potuisse Angelos sanctos brevi mora, uno, vel paucis, actibus magnum gloriæ pondus, et visionem DEI valde intensam assequi: quia hoc, et Deo fuit facile, et virtutem gratiæ magis ostendit: *Nescit enim tarda molimina Spiritus sancti gratia*, ut Ambrosius dixit. Ut autem hoc facilius credatur, considerandum est cum D. Thomæ, d. quæst. 62, art. 9, omnes gradus, perfectiones gloriæ in beatis omnibus tam Angelis, quam hominibus esse ex primaria intentione, et electione Dei præordinantis unumquemque electorum ad certum beatitudinis gradum. Et juxta hunc scopum intentionis suæ incepit, et consummavit sanctificationem singulorum Angelorum in via. Quia ergo sanctos Angelos ad tam perfectam gloriam elegit, ideo a principio gratiam infudit imprimis in se valde perfectam, et in gradu valde intenso, et consequenter per actualia auxilia proportionata eos ad talem, et tam perfectam conversionem in ipsum efficaciter movit, ut ad primam gratiam valde intensam se disponere, et ad primam gloriam illi proportionatam promoveri possent. Ac denique cum eadem proportionem talem gratiam infudit, quæ, ad promerendum postea paucis actibus reliquum gratiæ cumulum, sufficeret. Sic ergo potuit Angelus per paucos actus pervenire ad majorem

gloriam, quam homo sanctissimus longo tempore viæ, et multis heroicis actibus, quia Angelus a principio incepit cum multo majori gratia, quam talis homo, et unus actus ejus potuit plures ejusdem hominis actus adæquare, vel etiam superare.

18. *Ad secundam rationem in n. 2.*—Secundum argumentum postulat dubium, an beatitudo sanctorum Angelorum augeatur per ipsorum ministeria, et obsequia, quæ DEO, et hominibus propter Deum exhibent, quod in sequenti capite tractandum est. Nunc breviter dicimus, sicut a principio non est data beatitudo essentialis intuitu meritorum postea futurorum, ita neque auctam esse per alia opera, deinceps facta est post beatitudinem acceptam, quia jam non sunt facta in statu merendi, ut declaratum est. Neque inde sequitur, quod melius esset Angelis, non tam cito beati, ut majorem beatitudinem mereri possent: eo quod melius sit, tardius majorem beatitudinem accipere, quam citius minorem. Hoc enim argumento probaretur, etiam post diem Judicii fuisse expectandum, ut amplius mererentur. Quia, ut dicebam, meritum Angelorum non limitatur ad ministeria, quæ hominibus exhibent: sed etiam per alios bonos actus, et affectus mereri possent, si ratione status non impedirentur, vel si Deus ita ordinasset, aut pactum cum illis statuisset. Item idem argumentum posset de hominibus, et de ipsa etiam Virgine fieri. Igitur hic etiam applicanda est consideratio jam tacta, scilicet, beatitudinis perfectionem, ejusque terminum maximum unicuique præscriptum esse ex prædestinatione divina, et juxta illum unicuique esse præscripta, et efficaciter prædefinita media, quibus convenienti tempore, et pro statu viæ talem terminum mereatur, et ideo illo merito expleto, et aliis, si quæ sunt, impedimentis ablatis, optimum unicuique est, præmium suorum meritorum consequi. Vel certe e contrario Deus omnibus Angelis certum viæ tempus ad suam beatitudinem essentialem sibi possibilem juxta suam ordinationem præscripsit, et ita omnia disposuit, ut intra illud tempus possent totam illam beatitudinem mereri, et ideo optimum unicuique est, ut finita via statim præmium integrum obtineat: nam illud est suum maximum bonum, quod non est absolute, et secundum se spectandum, quia sic nullum habet certum terminum, sed ut subest divinæ ordinationi, ut declaratum est.

19. *Ad tertiam rationem, quoad id, quod supponi.*—In tertio argumento unum supponitur,

et aliud petitur: supponitur enim, Angelos non esse in beatitudine æquales, quod pro constanti habent theologi omnes, nec in hoc potest esse controversia, nisi cum hæreticis dicentibus in beatitudine non esse gradus inæquales inter homines: nam eadem ratione credo idem dicturos esse de Angelis. Sed illa est hæresis manifesta, quam in superiori tomo tractando de visione Dei impugnavimus, et in sequenti tomo in materia de Beatitudine iterum occurrit. Item supra ostendimus, esse inter Angelos inæqualitatem Hierarchiarum, et ordinum, quorum distinctio maxime secundum statum beatitudinis attenditur, ut in sequentibus videbimus. Præterea ostendimus, Angelos fuisse inæquales in gratia: eadem ergo ratione potuerunt esse inæquales in meritis, ac subinde in gloria. Denique ex Scriptura colligimus, inter Angelos sanctos quosdam esse principes, alios veluti subjectos, quosdam illuminantes, doctos, ac præcipientes, alios illuminatos, edoctos, ac obedientes: quæ diversitas non potest fundari in sola natura: nam excellentia gratiæ, et gloriæ præcipua est, et in illo statu maxime consideratur.

20. *Quantum ad id quod quaerit.*—*Quorumdam resolutio.*—Quæritur autem in illo argumento, an sicut gratia data est Angelis, juxta capacitatem naturalium, ita etiam gloria. Aliqui enim dicere tentarunt, in distributione gloriæ non fuisse servatam proportionem naturalium perfectionum, sed meritorum: nec in hoc esse eandem rationem de distributione gloriæ et gratiæ, quia gratia non est data ex meritis, sicut gloria. Et quia fieri optime potuit, ut Angelus inferior in natura, et in prima gratia, postea in meritis excesserit alium in natura, et in ultima sanctitate perfectiori. Et hoc videtur illud argumentum tertium suadere.

21. *Contrarium verius est.*—Sed nihilominus D. Thomas, dicta quæst. 62, art. 6, eodem modo loquitur de gloria, quo de gratia. Et eodem modo loquuntur Dionysius, de cœlesti Hierarch., cap. 6 et 7, et Basilius, lib. de Spiritu sancto, cap. 15. Et suppositis, quæ de gratiæ distributione dicta sunt, eadem dicenda videntur de gloriæ distributione. Nam est eadem ratio, quam recte divus Thomas, tum ex parte Dei, tum ex parte ipsorum Angelorum considerat. Ex parte quidem Dei, quia hæc proportio ad naturalia non fundatur principaliter in ipsa perfectione naturæ, tanquam in causa, sed fundatur in sapientissima ordinatione divina, quæ decrevit servare illam pro-

portionem: quia ad sui operis perfectionem commodior visa est. Præcipue vero intendit pulchritudinem, et optimum ordinem sui cœlestis regni, ergo verisimile est, prædestinasse Angelos salvandos cum tali proportionem, et ordine, ut perfectiores in natura essent etiam in gloria sublimiores, et juxta hoc propositum suum, distribuisse etiam gratias, et merita. Ex parte vero Angelorum, quia sicut accipiunt gloriam propriam proportionatam meritis de condigno, ita etiam receperunt primam gratiam proportionatam dispositioni liberæ et meritoria de congruo primæ gratiæ habitualis. Et sicut prima sanctificatio in uno instanti omnibus Angelis communis perfecta est, ita secunda sanctificatio, seu integrum sanctificationis augmentum in alio instanti, seu mora brevissima, et æquali, respectu omnium, vel potius suo modo indivisibili, consummatum est. Ergo sicut non obstante libertate per gratiæ auxilia efficaciam, cooperante libero arbitrio, angelico modo sibi proportionato, factum est, ut in primo instanti dispositio ad gratiam esset inæqualis cum proportionem ad naturam, ita etiam factum esse credendum est, ut in secundo instanti meritum gloriæ, et augmentum gratiæ fuerit cum eadem proportionem ad naturam, et ita potuit facillime gloria distribui proportionata, et meritis, et perfectioni naturæ: ergo hoc est verisimilius, nihil enim certius in his rebus affirmare possumus. Et ex his, quæ de ministeriis Angelorum dicemus, hæc sententia magis confirmabitur: nam vel eo titulo præferenda est, qui ad explicanda illa ministeria, et doctrinam Dionysii aptior est, ut videbimus.

CAPUT V.

QUID ANGELI BEATI IN DEO, SEU VERBO A PRINCIPIO VIDERINT, ET AN IN EA COGNITIONE ALIQUO MODO PROFECERINT.

1. *Pro exponendo titulo notatio prima.*—Primum omnium supponendum est, hic nullam moveri quæstionem de perfectionibus increatis Dei, ut sunt Divinitas ipsa cum omnibus suis attributis essentialibus, et cum Trinitate personarum. Nam supponimus hæc necessario videri, viso DEO: et consequenter ab omnibus Angelis videntibus DEUM necessario videri. Unde non movetur etiam quæstio de creaturis secundum esse, quod habent in DEO, tanquam in eminenti, et prima causa: nam illud esse creaturarum, est ipsum esse increa-